

Bir Buruk Genclik Hikayesi 5

— canayhanim · 08 Aralık 2013

Cahit Bey, o yıllarda kırkına yaklaşmış, esmer orta boylu, güneydeki bir şehirde yaşayan efendi bir beydi. Biraz ithalat operasyonlarından konuştuk, daha önceki iş yerinde yaptığı görevlerden bahsetti. Bir kaç soru sordum, cevapladı. Evli ve dört çocuğunun olduğunu ve birini geçen sene kalp yetmezliğinden kaybettiğini, ve onun tedavisi sırasında önceki iş yerinden de ayrılmak zorunda kaldığını söyledi. Kayın pederiyle birlikte kaldığından, kayın pederinin emekli bir asker olduğundan ve onlara çok destek olduğundan bahsetti. İki saate yakın konuştuk. Evli olması, kendi halinde efendi bir duruşu ve yaptığımız İngilizce mülakat kısmında gördüğüm üzere yabancı dilinin akıcı ve anlaşılır olması ve pek tabii ki, dış ticaret, özellikle ithalat operasyonlarında deneyimli olması, benim için uygun özellikler olmuştu. Ve o günün akşamı, Sami Bey'i arayıp Cahit Bey'in ithalat operasyon sorumlusu olması için uygun gördüğümü belirttim. Cahit Bey'le görüşmemizin son 15 dakikasında bir başka aday daha gelmişti. Erdal Bey, İzmir'liydi, ve kızı İstanbul'da bir üniversite kazandığı için bu şehre yerleşeceklerdi ve bu yüzden iş aramaktaydı. Cahit Bey ile yaptığımız görüşmeye nazaren daha kısa bir süre, kendisiyle de görüştüğümüzden sonra, onun da ihracat sorumlusu olması için kararımın olumlu olduğunu dayıma bildirmiştik.

O günün yaşıma göre çok ciddi kararlar vermiş, yeni şirkete, aslında dayımın çok önceden seçtiği iki personelin resmen dahil edilmesi emrini vermiştim. Simya'yı zorlamış, ve onu meraklandırmaya çalışmıştım. O günün yarını için fabrikada genel satın alma toplantısı planlanmıştı. Ve ben o toplantıya yine hazırlıksız katılacak, hâl ve hareket olarak aslında babamın yaptığı şeylerin kendimce yorumlanmış şeklini gösterecektim. Ama ben yarını düşünmüyorum, Simya'yla birlikte çıkacağımızı ve gideceğimiz yeri düşünmekle meşgul ediyordum kendimi. Ben yaşımın gerektirdiği heyecanları yaşamak, atılımları yapmak isteği ile yanıp tutuşsam da, yine o gün de babamın paylamalı ve uzun bir telefon konuşmasını dinlemek zorunda kalmıştım. Aklım fikrim o günün akşamındaki saatlerdeydi. Odamın kapısını kapatmıştım, babamla telefonla görüşürken. Ses seviyemizi kontrol etmekte zorlanırdık, bu tür iş konuşmalarını yaparken Zeki Bey ile. Hoş böyle konuşmalara, Simya'da şahit olmuştu zaman zaman. Yine de duysun istemiyordum, fakat öte yandan, mesai saati bitince, çantasını alıp da gitmesini de istemiyordum. Jaluzilerin açısını değiştirdim, odasından çıktığında görebilmek için. Tabii ki bu ruh hali ile ne derecede dinliyor ve anlıyordum babamın dediklerini telefonda, onu da siz düşünün. Herhalde yarım saate yakın süren, sinir bozucu o görüşmeden sonra kendimi tuvalete zor attım. Ellerimi, yüzümü, boynumu soğuk suyla ıslattıktan sonra, aynadaki aksime baktım, koyu çerçeveli gözlüklerimi çıkardım, yine baktım. Güzel ve erkeksi yüz hatlarımın olduğunu ve biraz da masum bir çocuksuluk taşıdığını düşünürdüm hep yüzümün. Acil ihtiyacımı giderdikten sonra, yine ayna karşısında aldım solluğu. Yine soğuk su ile el ve yüz serinletme operasyonundan sonra, buklelerime biraz şekillendirici, bedenime biraz parfüm ve çokça traş losyonu ile tazelenmişim işte. Mavi gömleğimin koltuk altındaki ter ıslaklığının görüntüsü canımı sıkırsa da, yedek gömleğim olmadığı için bunun üzerinde durmamaya karar verdim. Kendime böylesine odaklanıp, narsizmin büyümesi ile kendimden geçmişken, topuk seslerini duydum

Simya'nın. Gitmediğinden emin olmak için ani bir refleks ile, tuvaletin kapsını açıp kendimi dışarıya atmak istediğim bir anda, az kalsın Simya'nın üstüne çıkıyordum. Köşeden çıkması ile ayağına basmam bir olmuştu, ne ben durabilmişim, ne de o kendini koruyabilmişti. Seksen beş kılounun bir kısmı ile o narin ayakları üzerine bastırmam, herhalde o güne damgasını vuran bir rezillikti. Kısık bir ses çıkardı, o kocaman ayaklarımı toplayıp, kişisel mahremiyet alanına geri geldiğimde, ayakkabısına bakıyor, parmaklarını ayakkabısı üstünden ovalıyor, yüzünü buruşturuyordu. Sanırım ben de o arada, peş peşe ve şursuzca söylediğim özür cümlelerini sıralıyordum. Bedeni dikleşti, "Tamam canım bir şey yok, az kalsın bana bir ayakkabı borcunuz olacaktı" dedi, gözlerimin içine bakıp. Tabii o klasik yarım gülümsemesi ile sunmuştu, bakışları ile güzelleşen yüzünü bana. "Eyvah, eyvah, dedim, sana borçlarım çoğalacaktı desene" dedim. Sonra bir de utanmadan "Beni bir ayakkabı ile korkutabileceğini mi sandın?" diye de cevap verdim. Sabır dilenir gibi başını sallayarak gülümsedi. "Problem değil" dedi. "Gerçekten bir şey yok, iyiyim. Ben çıkıyorum, diye haber vermeye geliyordum odanıza" diye devam etti. Gündüz onu bir yere götüreceğimi söylediğim halde, apar topar çıkmasına bozulmuşum biraz. "Çıkıyor musun, unuttun herhalde gündüz dediklerimi" Başını hafifçe eğip, gözlüklerinin üstünden bakarken, biraz dokundurmalı bir üslupla cevapladı. "Siz meşgul olunca herhalde işiniz var dedim, bir de telefon da uzun sürdü." Sabrım azalmaya başlıyordu. "Sizi geciktirdiğim için özür dilerim hanımefendi. Bekle beni odama uğrayıp geleceğim. Beni beklerken sen klimalar kapalı mı kontrol edersen sevinirim." Biraz sert tonda çıkmıştı bu son cümleler ağızımdan.